

Ladislav Mňačko (1919-1994) patril medzi najvýznamnejších česko-slovenských spisovateľov. V počiatkoch svojej literárnej tvorby sa prejavoval najmä ako angažovaný básnik a dramatik, ale už jeho prvé prozaické dielo, protivojnový román *Smrť sa volá Engelchen*, sa stretlo s nevídaným čitateľským ohlasom a dočkalo sa dvoch výnimočných filmových spracovaní. Roku 1963 opísal temné zákulisie politických procesov v 50. tých rokoch v slávnej knihe *Oneskorené reportáže*, ktorá mala na domácich čitateľov rovnaký dopad ako v približne rovnakom čase publikovaná novela Alexandra Solženicyna *Jeden deň Ivana Denisoviča*. Napísal množstvo reportáží, vydal niekoľko poviedok i noviel a v prelomovom roku 1968 mu vyšiel dnes už kultový román *Ako chutí moc*. V roku 1967 bol za svoj nekompromisný postoj proti podporovaniu arabskej politiky voči Izraelu zbavený československého občianstva a rozhodol sa preto ostať v zahraničí. O niekoľko mesiacov síce opäť zavítal do vlasti, ale po okupácii Československa armádami Varšavskej zmluvy odišiel na dve desaťročia do emigrácie, kde naďalej aktívne pôsobil a tvoril. Začiatkom roku 1990 sa vrátil na Slovensko, ale o dva roky sa ako kritik rozpadu spoločného štátu Čechov a Slovákov usídlil v Prahe.

Nové vydanie legendárneho slovenského románu: *Román Ako chutí moc* je nielen brilantná analýza mravného rozkladu stranického a štátneho funkcionára v ťaživých päťdesiatych rokoch, môže slúžiť aj ako obraz neostalinského temna normalizácie, ale súčasný čitateľ v ňom zrejme nájde aj mnoho paralel so súčasnosťou.

„Zakazovaný, povestami opradený, škandalizovaný – všetky tieto prívlastky možno s plnou platnosťou použiť o románe popredného slovenského publicistu, ktorý takýmto spôsobom predkladá svoju umeleckú polemiku na odvekú tému – zápas medzi pravdou a nepravdou, či polopravdou. Moc kazí ľudí, povedal ktorýsi filozof a absolútna moc kazí absolútne.“

Tieto slová sprevádzali prvé slovenské vydanie dnes už legendárneho diela *Ako chutí moc*.